

skattereformen. Husholdningernes grønne skatter følges nu op med grønne skatter på erhvervslivet. Derfor kan Det Konservative Folkeparti ikke støtte forslagene.

Danmark kan ikke løse hele verdens miljøproblemer. I forvejen er vi meget længere fremme, når det drejer sig om miljörigtige løsninger, end mange andre. Derfor bør det også overordnet overvejes, om indsatsen til forbedring af miljøet ikke ofte kan anvendes bedre til løsning af problemer, som måske ligger uden for Danmark. Der er jo lande ganske tæt på os, som forurener i kolossalt omfang. Problemet er som nævnt grænseoverskridende.

Regeringen mener imidlertid, at det er nødvendigt med yderligere ensidige danske reduktioner af CO₂-udslippet. Derfor har man fremsat dette lovkomples. Regeringens CO₂-margin bygger på utrolig usikre prognoser. Hvem kan med nogen fornuft sige, hvad den økonomiske vækst vil være om 2 eller 3 år? Hvis regeringen kan, må det skyldes, at den besidder særlige trolddomsevner. Ja, nogle gange kunne man godt tro, at regeringens politik blev til i illusionsmagernes verden. Denne lovpakke tyder i alt fald på det.

Regeringens forslag er et nyt angreb på erhvervslivet. Tilbageføringsordningerne rammer vilkårligt. De er bureaukratiske, og de er planøkonomiske. Danske virksomheder skal betale regningen med forringet konkurrenceevne til følge. Hvis der havde været politisk vilje fra regeringens side, kunne de mål, regeringen har sat sig, godt være nået ad frivillighedens vej ved indgåelse af aftaler med erhvervslivet. Det har regeringen afvist.

Det overordnede i lovforslagene, nemlig opkrævningen af afgifterne og de såkaldte tilbageføringsmodeller, vil jeg også give et par ord med på vejen.

Regeringens lovforslag vedrørende CO₂-afgiften er som bekendt opbygget i tre dele. For det første de tunge processer, hvor virksomhederne gennem aftaler kan opnå tilskud til energibesparende foranstaltninger, hvis virksomhederne frivilligt gennemfører en handlingsplan for energibesparelserne. Det andet er de lette processer, hvor virksomhederne skal betale en væsentlig højere CO₂-afgift end ved de tunge processer, og hvor et fåtal af virksomhederne også kan indgå aftale om energibesparelser, men stadig skal betale en høj afgift. Endelig for det tredje rumopvarmningen, hvor virksom-

hederne ender med at skulle betale det samme som husholdningerne.

Det første, nemlig de tunge processer: Skal man se lidt positivt på regeringens forslag, kan man glæde sig over, at denne gruppe af virksomheder slipper billigere end de øvrige virksomheder. Vi kan derfor håbe på, at den lavere afgift betyder, at ikke alle de danske energitunge virksomheder flytter til udlandet. Men det er jo kun en ringe trøst. Virksomhederne bliver ramt, uanset om de indgår frivillige aftaler eller ej. Ved de såkaldte frivillige aftaler ydes et tilskud på 30 pct. til energibesparende foranstaltninger. Virksomheden skal således selv betale de 70 pct., og det er et krav, at investeringen skal komme hjem efter 4 år.

Tilskud eller ej, virksomhederne skal selv ud at finansiere de 70 pct. og forrente denne investering. Der er også risiko for en utilsigtet overinvestering, som ikke tjener noget formål. Om en investering så kan betale sig eller ej, kan der selvfølgelig regnes på, men man skal dog gøre sig klart, at virksomhederne skal ud og skaffe pengene til investeringen, en investering, der ikke er begrundet i mulighed for større indtjening eller effektivisering.

Det kræver eksempler at gennemskue, hvordan økonomien kommer til at se ud for de enkelte virksomheder inklusive tilbageføringsmodellerne, men jeg er sikker på, at vi gennem udvalgsarbejdet vil blive præsenteret for et utal af eksempler på helt urimelige virkninger af regeringens forslag. Fra konservativ side vil vi grave dybt i de økonomiske virkninger af forslagene.

Virksomhederne bliver ramt. Det er muligt, at man ved energibesparende foranstaltninger i et vist omfang kan spare, men uanset hvordan man vender og drejer det, har virksomhederne kun to muligheder: enten betale den høje afgift eller finansiere investeringen til besparelsen, altså en øget produktionsomkostning og dermed forringet konkurrenceevne.

Jeg skal senere vende tilbage til de øvrige tilbageføringsmodeller angående ATP-bidraget og arbejdsmarkedsbidraget.

Så er der de lette processer. Afgiftssatsen for disse virksomheder vil i år 2000 være 90 kr. pr. udledt ton CO₂. Ved aftaler ydes en rabat på 22 kr. i lighed med de tunge processer. Forskellen er, at her taler man om en afskrivning over 6 år, når der gives tilskud. Det er formentlig mere realistisk med en 6-årig afskrivningsperiode, men det får vi jo nok belyst gennem udvalgsarbejdet.